

נתיבות מתקשר

אחרי שנתה בפעם האחרונה 'כשר' חייקתי את
צמחי ודמיינתי שה' מחזיק אותי ולוחש
באוזניי יהיה טוב. הרגשתי שנהרתי מן
הפחד והבלבול שנצמדו אליי. הרגשתי טהורה ומוכנה
להתמודד עם האתגרים העצומים שאודי יציאו
נכתה על ידי דבורה צ', פורסם במקור בהלוח של מרכז 'עדן'

פעם אהבתי ללכת למקווה. למעשה, הדבר שלקראתו התרגשתי יותר מכל כאשר התחננתי היה ההליכה למקווה. כבר רציתי לשטוף מעליי שנים של טומאה, ולהכין את עצמי לקשר מלא עם ה' ועם בעלי. הטבילה הראשונה ענתה על כל הציפיות שלי. המים החמים שכיסו אותי היו כמשב אוויר צח. יצאתי מן המקווה אישה חדשה. נולדתי מחדש. וכל כך רציתי לשוב לשם.

חזרתי לשם רק עוד פעמיים שבהן יכולתי לחוש את המצווה במלואה וליהנות מן ההכנה, מן ההפרדה, מספירת הימים. קיימתי מצווה שהייתה שייכת רק לי ואף אחד אחר לא ידע עליה. רק אני, ה' ובעלי. שלישייה מושלמת. זה היה הסוד הקטן שלנו. נהנית ביום הטבילה שלי כאילו זהו שוב יום הנישואין. פינקתי את עצמי באותו יום, יצאתי מן העבודה מוקדם והתכוננתי לחיבור מחדש עם עצמי ועם אלוקים, החיבור שעזר לי ולבעלי להתקרב זה לזה. התחושה של המים. הריגוש, הלחש, הקדושה, ההתרגשות, האושר העילאי.

אחרי הפעם השלישית נכנסתי להיריון. במשך שש השנים הבאות הייתי בהיריון או שהינקתי, והגעתי למקווה רק פעמים מעטות. בכל פעם שהלכתי למקווה מיהרתי מאוד, הייתי מותשת, ולגמרי יצאתי מדעתי בגלל 'טפשת תינוקות'. אבל בכל זאת אהבתי את החוויה, אהבתי את הרעיון של טיהור הגוף. הלידה מחדש הייתה כל כך ממשית, עד כי לעיתים יכולתי להרגיש כיצד הכעס, התסכול וכל התכונות האחרות שלא אהבתי נשטפים מעליי כמו לכלוך. יצאתי מן המים נקייה, טהורה ומוכנה לנסות שוב. מוכנה לפעול שוב עם בעלי יד ביד בחיים של קדושה.

החוויה הקשה ביותר שלי הייתה בחורף. היה עלי להיות עם הילדים מחוץ לבית במשך כל היום. ביקשתי מבעלי שידליק את דוד המים החמים כדי שאוכל להתרחץ באמבטיה חמה כאשר אחזור הביתה, אבל הוא שכת. הוא ישן. אז התרחצתי במים קרים, בחורף, בלי חימום. התחלתי לבכות בכיתי בדמעות גדולות, כבודות. ה' מדוע עלי ללכת למקוואה?! המצווה הזו היא בשבילך, רק בשבילך! אני מקיימת אותה בשבילך, ובכל זאת אתה מקשה עליי כל כך! בכיתי ובכיתי במשך שעה כשאני יושבת על האסלה, עירומה, ראשי בין כפות ידיי. חשבתי לעצמי שאולי לא אלך הפעם. אולי זה הזמן שבו המקוואה כבר לא חשוב. אולי זה הסוף של הקשר. אבל אז חשבתי כי הטבילה מעולם לא הייתה חוויה קלה לאימותיני. הן טבלו בי, באגמים, במקוואות קפואים והרשימה עוד ארוכה. כל כך הרבה סבל רק למען המצווה הקטנה הזו - מצווה אחת בין אישה לאלוקיה. אספתי את עצמי והתחלתי להתכונן למקוואה.

אחרי החוויה הזו עברו חודשים אחדים שבהם הלכתי למקוואה מתוך הלך הרוח הזה. אולי אני לא אוהבת לעשות את זה, אבל אני אוהבת את ה' ואת הקשר שלי איתו, ואני רוצה שגם לילדים שלי יהיה קשר כזה. לכן המשכתי ללכת.

ואז בעלי נפצע פציעה אנושה בתאונת עבודה. הוא היה במצב של כאב מתמיד וחיינו השתנו לנצח. הוא ישן כמעט ללא הרף באותן שנים, כאילו זה הדבר היחיד שהיה יכול לעצור את הכאב. אני הפסקתי להניק. הפסקתי להיות בהיריון. הפסקתי את המעגל שבו חיים נכנסו אל חיינו, והתחלתי תהליך של ניסיון לדחות את המוות. לראשונה בחיי התחלתי ללכת למקוואה מדי חודש בחודשו. כעת המקוואה הפך למטלה. הייתי נשואה לבעל שסבל כל כך הרבה כאב גופני, נפשי ורגשי, ופשוט לא היה אכפת לו אם הלכתי או לא. הייתי במצב שבו השאיפה היחידה שלי הייתה להצליח להחזיק מעמד. כל יום היה מאבק הישרדות. למי היה כוח לשאת את העול הנוסף של מצוות טבילה כאשר החיים היו כל כך קשים?

האם הייתי עסוקה? אי אפשר לתאר עד כמה. הייתי המומה. עמוסה. דואבת. לא יכולתי בכלל לחשוב על בדיקות, על תחתונים בצבע לבן ועל הכנות לטבילה כאשר בקושי היה לי זמן לישון, אבל המשכתי לעשות את זה. לבעלי לא היה אכפת. הוא סבל כל כך מכאב ואפילו לא הרגיש שהלכתי. המקוואה כבר לא היה מצווה בשבילי, הוא היה מצווה רק בשבילי. מצווה אמיתית. 'עבדו את ה' בשמחה'. בתחילה חשתי אשמה ולא הייתה עוד שמחה בשבילי במצווה הזו. במשך כמעט שנה הלכתי, והתחננתי לה' שיאפשר לי לעבור את ההליכה למקוואה ולשרוד את העובדה שבעלי ישן (כרגיל) כאשר אני חוזרת הביתה. התפללתי לה' שיעזור לי להתגבר. שיראה את הרצון העז שלי למלא את רצונו על אף כל מה שקורה, ושאולי זה יהיה מה שאנחנו זקוקים לו כדי להחזיר את חיינו למה שהיו קודם לכן. אולי המצווה הזו תטה את כף המאזניים.

”לאנצ'ה האלי נבלצ'ה

בלצ'ה אנושה

בתאונת אבזדה. הוא

היה במצב של כאוב

מתמיד וחיינו השתנו

לנצ'ה. הוא ישן כמעט ללא

הרף באותן שנים, כאילו

צה הדגור היחיד שהיה

יכול לצבור את הכאה.

אני הפסקתי להניק.

הפסקתי להיות בהיריון.

הפסקתי את המצלם שבו

חיים נכנסו אל חיינו”

"היה עליי להיות עם הילדים
מחול לבית המשך כל היום.

**ביקשתי מבאלי
שיגדלו אותי יגדו**

**במאלי החמים כדו
שאוכל להתרחל באמבטיה**

**חמה כאשר אחזור
הגיתה, אגל הוא שכה.**

**הוא יאן. אז התרחלתי
במים קרים, בחורף, גלי
חיוס. התחלתי לבכות"**

אכזבות, קשיים, אף לא לילה אחד טוב, בעלי
ישן תמיד. המצווה הייתה ביני ובין אלוקים ולמען
המשך העם היהודי, וזהו זה.

ואז הגיע יום שבו התכוננתי ללכת למקווה, וה' שלח
לי ברכה גדולה. הוא העניק לי תשוקה עצומה, עמוק
בליבי, ללכת. לפתע פתאום הרגשתי כאילו משקל
כבד ירד מן הנשמה שלי, והשאיפה האמיתית שלי
ללכת, להתחבר, להתנקות ולהיוולד מחדש שבה
וצפה על פני השטח. שוב הרגשתי כמו כלה.

כבר לא היה חשוב שזה קשה או שבעלי בכלל
לא יהיה ער ושלא אכפת לו; כבר לא היה חשוב
שהשנים האחרונות היו כל כך קשות עד שהרגשתי
כאילו קיר עבה חוצץ ביני לבין אלוקים, מפני
שבאותו רגע הוא שבר את הקיר ואפשר לי להיכנס.
התכוננתי למקווה בשמחה. רציתי להתחבר, רציתי
להיטהר. רציתי להסיר את הטומאות שהיו בחיי
ולהיוולד מחדש, והייתי מוכנה להתייצב מול העולם
באמת ובאמונה עם ה' ועם בעלי לצדי. הלכתי
למקווה ונתתי למים החמימים לכסות אותי. בכיתי



הולכת למקווה, מפני שאני מניקה תינוק חדש. לעיתים קרובות אני חושבת על מי המקווה החמימים העוטפים אותי, ומצפה ליום שבו אחזור לטבול שוב. מדי חודש בחודשו. אני נרגשת מעצם המחשבה על הטבילה במים שמרגישים כמו משב אוויר רענן. אני מצפה לתחושה המלהיבה שה' מחזיק אותי בשעה שאני נעה כה וכה, ושומעת אותו לוחש באוזניי: "יהיה טוב".

בעולם ובחיים שבהם יש עליות ומורדות, צעדים קדימה וצעדים לאחור, אני אסירת תודה על כך שיש מקום שאפשר ללכת אליו בכל חודש ולהיוולד מחדש.

"התקשרתי למדריכת הולדת שהדריכה אותי, שהיא זמם חברה טובה, שהיא קדימה וצעדים לאחור, אני אסירת תודה על כך שיש מקום שאפשר ללכת אליו בכל חודש ולהיוולד מחדש."

ואני לא יודעת אם הוא יחזור הביתה אי פעם. עמדתי בפתח ובכיתי. הבלנית, אישה מבוגרת, עדינה ונעימה, התקרבה ועטפה אותי בחיבוק חם בעודי בוכה על כתפה. היא אמרה לי שאני לא צריכה להיות במקווה, שאני יכולה ללכת הביתה. לא, אמרתי לה, אני צריכה להיות כאן. זו הפעם הראשונה שאני מרשה לעצמי לחוש את הכאב שעבר עליי בשעה שבעלי בבית החולים. בכיתי במשך כל זמן ההכנה לטבילה. נכנסתי לחדר הטבילה והבלנית שאלה אם אני רוצה שתישארי ביקשתי שתישארי עד שאטבול, ואז אני מבקשת להיות לבד במשך כמה דקות. כמובן, אמרה. אחרי שענתה בפעם האחרונה 'כשר' חיבקתי את עצמי ודמיינתי שה' מחזיק אותי ולוחש באוזניי "יהיה טוב".

יצאתי מן המקווה בתחושה של טהרה. הרגשתי שנטהרתי מן הפחד והבלבול שנצמדו אליי. הרגשתי טהורה ומוכנה להתמודד עם האתגרים העצומים שעוד יגיעו. הלכתי הביתה והשכבתי את הילדים לישון. אחרי שהם ישנו הלכתי לחדרי, צנחתי על השמיכות, וישנתי שינה עמוקה לראשונה מאז אושפז בעלי בבית החולים.

מצבו של בעלי השתפר. הוא חזר הביתה והמשפחה שלנו התחילה להחלים. המשכתי ללכת למקווה, אבל זה כבר לא היה כמו קודם. עברו שנים. כעת אני שוב לא

בדמעות של שמחה במשך זמן רב, שנמשך כמעט שנה. הבלנית יצאה חרש מן החדר וניחחה לי להישאר, לצופ ולבכות בחדר מי המקווה. ה' החזיק אותי מחוץ מי המקווה. אולי, אולי הכול יהיה בסדר. נאחזתי ברגע הזה במשך זמן רב, והוא הותיר את חוויות הטבילה חיוביות עבורי במשך השנים האלה.

חלפה שנה. מצבו של בעלי, שהיה קשה ומתסכל, צנח לתהום והוא אושפז בבית חולים. במשך השבועות הראשונים שהוא שבה בבית החולים לא ידענו מה קורה. לא ידענו אם הוא יחיה, ואם יחיה - האם יהיה מסוגל לתקשר שוב. בשבוע הראשון של האשפוז, באחד הבקרים, ישבתי לצד מיטתו מפוחדת, מבולבלת ובודדה, ונזכרתי שבאותו ערב אני צריכה ללכת למקווה. עשיתי את הבדיקות בכל יום, אבל רק מתוך שגרה. התקשרתי למדריכת הולדת שהדריכה אותי, שהיא גם חברה טובה שלי, והיא אמרה לי שאני בהחלט לא צריכה ללכת ושאני יכולה לגעת בבעלי בלי קשר לטבילה. חשבתי על זה כל היום, ואחר כך החלטתי שאני רוצה ללכת. אני צריכה ללכת. רציתי להרגיש נורמלית, והמקווה היה הקשר לנורמליות. רצתי הביתה, דאגתי שמישהו יהיה עם הילדים והתכוננתי לצאת. הלכתי לבניין של המקווה, והבלנית הסתכלה עליי ושאלה אם היכול בסדר. לא, אמרתי לה, אני לא בסדר. בעלי מאושפז בבית חולים



7 פונות מהפנה למקוה

הקדוש ברוך הוא ברא את העולם בשבעה ימים. המספר 7 מייצג את תהליך היצירה.

5. אלקה נשמה שנתת לי אלתה רצו
 תני לעצמך זמן והזדמנות ליהנות מגופך, מהפלא ומהנס שבן רחצי את גופך היטב, מכף רגל ועד ראש. חפצי את שיערך, נקי היטב את כל הקפלים ואת איבריך המוצנעים. סרקי את שיערך.

6. פ תשמה תמלי לי
 חשבי על היכולת לראות את המציאות בחיוב ולבנות עולם בדיבור ובהקשבה.
 נקי את אוזניך, קנחי את אפך, נקי לכלוך מעיניך, צחצחי את שיניך. הביטי במראה ועברי על חמשת החושים.

7. תתן אלם
 בכוח לבנות עולם ולהוסיף חיים. חשבי על הכוח שיש בידיך וברגליך.
 בדקי האם ציפורני הידיים והרגליים נקיות.

8. כשאת מוכנה לטבילה מבחינה גופנית ורוחנית, היכנסי למקווה. הירגעי, אל תמהרי. הניחי למים הנעימים לחבק אותך, לעטוף אותך ולהוביל אותך אל הרגע הבא, עם כל מה שהוא מסוגל להביא איתו.

1. רעני
 הכיני עצמך נפשית למקווה. הכניסה והיציאה ממי המקווה מציינות שינוי רוחני, מעבר ממצב של טומאה למצב של טהרה. קחי לך דקה של שקט, נשמי עמוק, וחשבי על השינוי שאת רוצה לעבור באמצעות הטבילה במקווה.

2. רחצו מקוה
 לגוף יש יופי משל עצמו. במקווה אין צורך בקישוטים או באביזרים מלאכותיים, עלינו להסיר את החסמים הפיזיים בין הגוף והמים.
 הסירי את התכשיטים ואת האיפור.

3. נקתם-נקתם
 הקדוש ברוך הוא יצר את האדם בעיצוב מורכב ומושלם. רוקני את עצמך בשירותים.

4. באלם אלקים
 כל אדם נכנס למקווה כביום היוולדו, ללא דרגה או מעמד. הסירי בגדים, משקפיים, טבעות, עדשות מגע, פלסטרים, מכשירי שמיעה, פלטות דנטליות וכו'.

מבוסס על 7 הכונות בהכנה לטבילה של 'מים חיים'

© כל הזכויות לגרסה בעברית שמורות לעמותת עדן | לקבלת רשות לשימוש בחומר והפצתו: info@theEdenCenter.com